

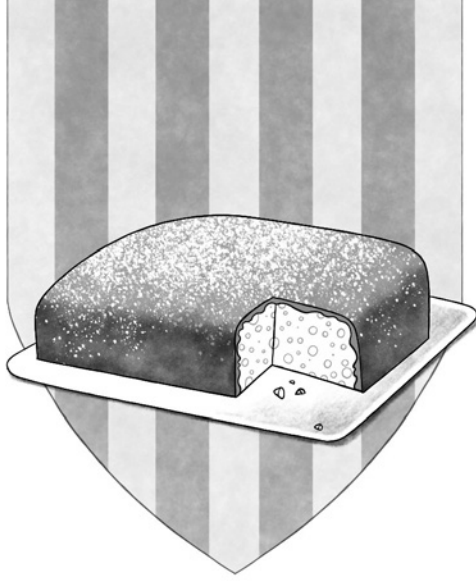
MICALET TEATRE

Empar i Jaume el Primet

Fani Grande

Dibuixos de Ramon Pla

ESCENA 1
COCA DE LLANDA

(EMPAR i la TIA CONSUELO estan en escena. La TIA CONSUELO està ensenyant a EMPAR a fer coca de llanda. Tenen un cossioll amb farina, un altre amb sucre. Tenen oli, llimes, ous, i paperets de gasosa. EMPAR està tota bruta de farina. La TIA CONSUELO també porta farina pel nas i pel davantal. Estan les dues morint-se de riure. Els FOLLETS van vestits de forners amb la cara tota de farina. Aguaiten el cap quan comencen a parlar.)

TIA CONSUELO. Xica, que t'agarrarà un *cindecopes* de tant de riure (*EMPAR encara riu més.*)

EMPAR. Un *cincdecopes*?... (*EMPAR* riu molt.) No es diu *cincdecopes*, es diu: ‘sín-co-pe’, tia Consuelo.

TIA CONSUELO. Ja va la sabudeta que toooot ho sap... Esta xiqueta, toooot ho sap. (*Li esguita el nas amb farina.*) I també et deu haver ensenyat eixa parauleta la mestra de valencià, una altra sabudeta com tu. (*La TIA CONSUELO, molt digna.*) Tu ja saps què pensa la tia Consuelo de la mestra de valencià, que vaja a tocar-se la f...

EMPAR. (*Tapant la boca a la TIA CONSUELO i embrutant-la més encara.*) Calla, calla... No digues paraulotes, tia Consuelo, que tindrem problemetes amb... (*Assenyala cap a cel amb els dits.*) I, a més, que després ho solte jo per tot arreu i van dient-ho els xiquets i les xiquetes... (*Riuen més encara les dues.*)

TIA CONSUELO. Filla, és que eixes paraules tan fines que em dius... Com era la que digueres l’altre dia?... *Romenyola*? (*Amb el dit índex a la boca i mirant al cel.*)

EMPAR. Carmanyola!

TIA CONSUELO. (*La TIA CONSUELO fa cara de molt flipada.*) Per l’amor de Déu... Carma... Què?

EMPAR. Car-ma-nyo-la...

TIA CONSUELO. I això què és?

EMPAR. Una caixeta de plàstic per guardar el menjar i que no es faça malbé. (*Molt sabudeta.*)

TIA CONSUELO. (*Es queda pensant un segon i rascant-se el cap.*) Xica, això és una *fiambrella* de tota la vida!

EMPAR. Noooo... Es diu carmanyola. (*EMPAR molt divertida.*)

TIA CONSUELO. Ja estem... Carmanyola, síncope, lleixiu... Com quan em digueres que el *cagaoret* es deia *servei*... Això què vol dir, «servei»?... Tan bonico que és dir-li *cagaoret*. (*Ho diu amb parsimònia.*)

EMPAR. (*Riu moltíssim.*) Tia Consuelo, per favor, para, para, que em fa mal la panxa de riure i no puc ni parlar... (*Riuen les dues.*)

TIA CONSUELO. (*Para de riure de colp.*) Escolta, ara que dius de parlar... Com ha quedat el xiquet eixe tan primiu que em digueres l'altre dia que anava amunt i avall amb l'espasa sense dir ni pruna?

EMPAR. Jaume?... Ja som mooolt amics!... M'ha convidat a esmorzar un parell de vegades... (*EMPAR, molt i molt flipada.*) Tia Consuelo, tu saps que Jaume pot menjar tots els panous que vulga que no s'engreixa gens ni miqueta?

TIA CONSUELO. Mira que té coll... (*La TIA CONSUELO quasi solta una animalada de les seues,*

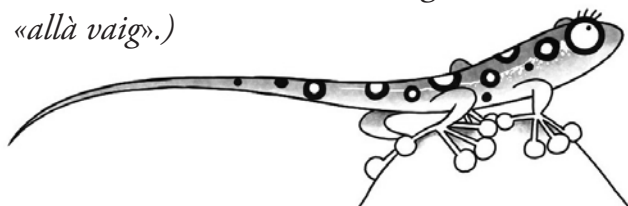
però para a temps quan EMPAR li tapa la boca i l'embruta més de farina.) Mira que té botons, el xiquet eixe, que menja i no es fa gros! (Netejant-se la farina que té dins la boca.)

EMPAR. Que fort! *(Indignada i tot.)* Quan no porta dolç, du salat... Fins i tot du gorrinades d'eixes del quiosc que porten sucre per dalt del cap i que ma mare em diu que ni pensar-ho quan li'n demane. Son pare li fica de tot en la motxilla a veure si menja... I clar, sempre li sobra alguna coseta per a mi. *(Alça els muscles amunt i cluca un ullet.)*

TIA CONSUELO. Això és una bona amistat, sí senyora. La tia Consuelo li farà un dia una coca de tonyina i tomaca a Jaume, que als bons amics se'ls ha de cuidar molt i bé.

EMPAR. *(EMPAR es posa seriosa.)* No ho entenc, tia Consuelo... Si estàs grosseta, perquè estàs grosseta, si estàs primet com Jaume, perquè estàs primet. *(Diu que no que no amb el cap.)* Si tu saberes les animalades que li diuen en el col·legi a Jaume a l'hora del pati... *(EMPAR es queda tristota i sacsa la mà amunt i avall com si espolsara els dits.)*

TIA CONSUELO. A Jaume li diuen animalades? *(La TIA CONSUELO s'arromanga en actitud de «allà vaig».)*

EMPAR. Sí... (*Agafa aire.*) Li diuen sargantana amb potes, fil d'aram, sequerut, espaseta, mort de fam. (*EMPAR es queda en silenci.*) I, damunt, com de vegades s'enganxa quan parla, li diuen metralleta perquè parla a colps... (*EMPAR calla un segon.*) I també li diuen tartamerda. (*Ho diu baixet, quasi a punt de plorar.*)

TIA CONSUELO. (*Agafa EMPAR per la barbeta i li alça el cap amb delicadesa.*) Recordes què et deien a tu fa temps, bonica de la tia?

EMPAR. (*Seriosa, diu que sí que sí amb el cap amunt i avall.*) Cansalada... (*Ho diu moixeta.*)

TIA CONSUELO. I què et deia la tia Consuelo que havies de fer quan et digueren cansalada?

EMPAR. Que ni els mirara... I que pensara que els xiquets que insulten són uns covards i que no cal ni perdre un minut amb ells. (*Serioseta.*) I que li ho diguera a la mestra, i a la mareta, i al pare, si no paraven d'insultar-me.

TIA CONSUELO. I què més et digué la tia Consuelo? (*Molt seriosa.*)

EMPAR. Que aniríem amb l'AIAIA a denunciar-los a la policia.

TIA CONSUELO. Mooooolt rebé, que per això justetament vàrem fer l'Associació de Iaios i Iaies: per a cuidar els xiquets i les xiquetes del poble.

(*La TIA CONSUELO s'estova el davantal.*) I què més et digué la tia Consuelo? (*La TIA CONSUELO cluca l'ull a EMPAR.*)

EMPAR. (*Li entra molt de riure de colp.*) Que els enviara a tots al cagaoret. (*EMPAR obri els braços quan diu cagadoret.*)

TIA CONSUELO. I què va passar?

EMPAR. (*Fa gest triomfal.*) Que no m'ho digueren mai més.

TIA CONSUELO. Ara vas i li dius a Jaume tot això que t'ha dit la tia Consuelo i, si no et fa cas, el dus cap ací, que la tia li ho explicarà fil per agulla. (*Es posa les mans a la cintura, molt pinxa, i li cluca l'ullet a EMPAR.*)

EMPAR. Fil per agulla-fil per agulla-fil per agulla... (*EMPAR fa una conga al voltant de la TIA CONSUELO cantussejant fil-per-agulla.*) Que vinga Jaume un dia, que vinga i ja veuràs quantes coses sap d'història... Segur que t'explica coses del rei Jaume I. S'ho ha llegit tot de la vida de Jaume I!

TIA CONSUELO. Eixe que anava amb el cavall amunt i avall pegant patades per la muntanya del Puig?

EMPAR. (*EMPAR, estranyada.*) Pegant patades?

TIA CONSUELO. Això contava Maria la del Puig, que, abans d'arribar a València, Jaume I va

parar al castell del seu poble, i resulta que el rei s'havia menjat dos platerades de paella i havia rascat molt de socarradet, i tenia més set que una andana de cucs... I anava amb el cavall vinga pegar rodades, i no trobava aigua en cap lloc... I anà el rei tot emprenyat i peim!, va pegar una patada a la muntanyeta del Puig, i, pam, xorritó d'aigua...

EMPAR. Hala! (*Un poc flipada.*) Això de la patada, t'ho has inventat?... (*Molt estranyada.*)

TIA CONSUELO. Inventar-m'ho?... Ni que la tia Consuelo fóra com el tio Baydal, que s'ho inventa tot. Això és així! (*Ho diu categòricament.*) Pregunta a Maria la del Puig, que m'ho va contar.

EMPAR. El cas és que jo no he llegit res d'això al llibre de la bíblia que em va donar Dolors.

TIA CONSUELO. Ai, filla, perquè el dia que va passar això devien estar molt atrafegats donant aigua als cavalls i no els va donar temps d'escriure-ho al llibre... No poden estar en tot, les persones.

EMPAR. (*Salta de la cadira tota contenta.*) Saps què?, jo m'he inventat un nom molt bonic per a Jaume (*Molt solemne.*) Jaume, el Primet! (*Es posa tota recta, com si fóra una estàtua, i agafa una cullera de fusta com si fóra una espasa.*) Jaume el Primet!... Veritat que és bonic?

TIA CONSUELO. (*Agafa un estri de fer la coca, ple de farina, l'alça amunt.*) Jaume, el Primet! Ben trobat, sí senyora! (*Fan una passejada i riuen molt les dues i tiren farina cap amunt com si fóra confeti.*) Tu dus-me'l cap ací, que la tia parlarà també amb l'AIAIA.

EMPAR. Sí! Quina bona idea! (*Molt contenta.*) Li diré a Jaume que vinga i ja veuràs que primiu que és. Som de la mateixa edat i jo sóc el triple que ell! (*EMPAR fa un gest amb les mans al voltant del seu cos.*)

TIA CONSUELO. Ai, filla, és que a tu et cau tot bé. (*Li fa una besada d'eixes sonores.*) Escolta, ara que me'n recorde... Com se't va ocórrer traure el berenar en mig de la presentació?

EMPAR. (*EMPAR fa careta d'«ups, ara què dic».*) Ai, què volies que fera? (*Amb cara de desesperació.*) Si tenia fam, que estava marejant-me i no veia ni el micròfon... (*Continua la cara de desesperació.*) I després de tant d'assaig del discurs, havia de dir-ho bé, no?... (*Fa morrets.*) I només varen ser unes magdalenetes. (*Cara de no haver trencat un plat en la vida.*)

TIA CONSUELO. Quatre, bonica... (*La TIA CONSUELO alça la mà amb quatre dits.*) Quatre magdalenetes de xocolata et papares, l'una darrere de

l'altra, que has eixit en les fotos tota de molles i xocolate...

EMPAR. (*Es tapa la cara i diu no no amb el cap.*)
Era necessari, tia Consuelo... (*EMPAR fa un gest amb el cap tombat com dient què vols que hi faça, buscant la complicitat de la TIA CONSUELO.*)

TIA CONSUELO. Vine ací, bandida... (*Li fa una besada ben gran.*) Au, no li peguem més voltes! Ja ha passat i passat està. A més, una cosa et diu la tia: les presentacions de les falles són més lentes que una processó de caragols. (*Agafa la llanda amb les dues mans.*) Au, vinga, que esta coca no anirà sola al forn i l'hem de tindre a punt per al sopar de *sobaquillo* d'esta nit. En un obrir i tancar d'ulls la tenim cuita!... Anem al forn, Empar!

EMPAR. (*EMPAR molt contenta.*) Coca de llaaaaaan-da, coca de llaaaaaan-da, coca de llaaaaaan-da! (*Balla una conga darrere de la TIA CONSUELO mentre ixen de l'escenari.*)

(*Els FOLLETS forners també ballen darrere d'EMPAR i de la TIA CONSUELO i les acompanyen fora d'escena.*)